

OSTROV PIRÄ•TÄ®

ÄšterÄ½, 27 Ä•ervenec 2010

Ve StÄ™edozemním moÄ™í, mezi Evropou a Afrikou, leÄ¾í jeden ostrov, kde jsem nÄ›jaký Ä•as pobývala. Je to pár let zpátky, moÄ¾ná, Ä¾e pokrok, který jde tak rychle kupÄ™edu, uÄ¾ dorazil i tam, a zniÄ•il to kouzlo, tu mystiku, dojem, který jsem mívával ztrácím pocit reality a brzo se úplně pohrouÄ¾ím do vlastních hlubin a budu Ä¾ít jako divoké zvíÄ™e.

Má všehovšudy 40 trvale Ä¾íjících lidí, na šest dÄ›tí tam pÄ™ipadaly dvě uÄ•itelky, neb jedno dítě dožrálo druhého stupnÄ› školní docházky. Stát tam posílá i doktora, nevím jestli to mají za trest, ale vzhledem k tomu, Ä¾e naprostá vÄ›tšina jde do studia lékaÄ™ství kvÄ›li tradici, prestiÄ¾i a penÄ›zÄ™m, a Ä¾e je tam stát vysílá r zaÄ™átku jejich praxe, tak asi ano, asi to pro nÄ› je trochu za trest. Ä€ím se Ä¾iví ta hrstka lidí? Chovají kozy, stÄ™ilí zajíce cibuli, rybaÄ™í, a berou nÄ›jaké dotace od státu. TÄ™eba za úklid po letních turistech. ObÄ•as uvaÄ™í nÄ›co pro letní turisty n otevÄ™ou kavárnu pro zbývající ostrovany. Pak jsou tu i rentiéÄ™i, kteÄ™í si vystavÄ›li na ostrovÄ› „penziony" (dle poÄ¾adavkÄ™ zmlsaných turistÄ™ dost základní), ale sami tam v podstatÄ› nebydlí, ti niÄ•ím zajímaví nejsou, Ä¾ijí jinde. Zkusím dohromady pár stÄ™ípkÄ™ ze svého pobytu...

Stojím na opuštÄ›ném molu, okolo jen balvany a skály. Najednou uvidím staÄ™enku, klidnÄ› bych typovala Ä¾e osmdesátiletou. Hází do vody udiÄ•ku, jen vlasec s kovovou rybiÄ•kou, která má na konci spoustu háÄ•kÄ™. Hází, vytahuje, hází...vytahuje. Mluví na mnÄ›, moc nerozumím, šlape si pÄ™íšernÄ› na jazyk, ale pochopím, Ä¾e jestli nezachytí chobotnici. SmÄ›je se, poznávám, Ä¾e není mentálnÄ› úplnÄ› v poÄ™ádku, mumlá si dál, i kdyÄ¾ uÄ¾ odcház Šaty rozervané, kam asi chodí spát? Všude je pusto, je konec podzimu, moÄ™e bouÄ™í. V noci se popíjí koÄ™alka, kdyÄ¾ chlapi uvidí svÄ›týlko, zaklepou a vejdou, svítí lampa na plyn. Všecho je na plyn, elektÄ™inu zavede nemají (tehdy). Chlapi jsou cítit potem a kozama, oÄ•i se jim lesknou, baví se o chlapských vÄ›cech, chovají se k sobÄ› bratrsky protoÄ¾e jsou pÄ™ece „nÄ›co" - jsou ti vyvolení - muÄ¾i... Vyšoupnou mÄ› ze Ä¾idle aÄ¾ si mÄ›Ä¾e sedelší pÄ™íchozí strejda, jsem neÄ¾ Ä¾enská, které ovšem do nebes vychvalují, co jim pÄ™edkládám k zakous

Co pÄ™edkládám? Co se dá. Jsem v cizí kuchyni, ale jediná Ä¾ena, musím tedy zaujmout svoji pozici. KdyÄ¾ jsem pÄ™íje nejdÄ™ív jsem musela vyndat a v sudu omýt zaschlé nádoby z „dÄ™ezu", vyndat hrsti Ä•ervÄ™ z odpadu. Na Ä¾idli vedl je zkrvavená koží hlava, po posteli se prochází slepice a pod nohama nám breÄ•í kÄ™zle. Jsem v lodi, je Ä•erná obloha, noc. RybáÄ™, který mÄ› veze, není povÄ›rÄ•ivý, ostatní si totiÄ¾ myslí, Ä¾e Ä¾enská na lodi pÄ™ináší smÄ™lu. Ani m povÄ›rÄ•ivý. Všichni máme dlouhé vlasce s trnitou rybiÄ•kou na konci a pouštíme ji ke dnu, povytahujeme a popouštíme, kdyÄ¾ ucítím, Ä¾e je vlasec tÄ›Ä¾ší, plynule táhnu. Vytáhnu krásnýho kalmara, tÄ›lo tak tÄ™icet centimetrÄ™, a po mnÄ› hned ostatní tahají svoje vlasce. Nejsme osvÄ›tlení, v pozadí se v Ä•erné noci Ä•erná skála, vysoká hora. NÄ›kde v dälce doznívá tenounký zvuk motoru jiné loÄ•ky. UÄ¾ je klid, jen moÄ™e šplouchá. Najednou ve tmÄ™ typuju tak pÄ›t metrÄ™ od nás, se ozve vyfouknutí a pÄ™evalení, polije mne hrÄ™za. Je tam tÄ›lo, obrovské tÄ›lo, vidí nás ta velryba? Odhaduji, kolik stovek metrÄ™ jsme od tÄ›ch skal, na které bych stejnÄ› nedokázala ve zdraví vylézt, kdyby mÄ› k nim moÄ™e doneslo. Kytovec frká a odfukuje... propichuji oÄ•ima tmu, ale tÄ›la mých spoleÄ•níkÄ™ se ani nehnu. Na jednu stranu naprosto magický okamÄ¾ík, na druhou jsem na vlnách Ä¾ivlu, a Ä•ekám, jestli mi pÄ™íroda dá a nechá mÄ› Ä¾ít... dešti, v trnitých kÄ™ovíÄ•kách pod kameny je neuvÄ›Ä™itelné mnoÄ¾ství šnekÄ™, rychle je háÄ¾eme do pytle. budeme deset dní krmit moukou a nakonec je pomalu uvaÄ™ím. Tak pomalu, Ä¾e jak bude stoupat teplota vody, vystrÄ•í ještÄ› hlavu z domeÄ•ku, pak je dovaÄ™ím a za tu hlavu vytáhnu a s bramborama, bylinkama a celerovou natí sním. Místní se nauÄ•ili pÄ™eÄ¾ít, kdyÄ¾ je poÄ•así zlé, lodÄ› se sem nedostanou i nÄ›kolik týdnÄ™. Mají obrovské pytle s rýÄ¾í, a nasbírají na skaliskách v pÄ™íboji pÄ™ílipky, pár milimetrÄ™ masa, ale musíte ho získat s noÄ¾em a silou. Nebo si mÄ›Ä¾ete r divokou trávu, zastÄ™elit ptÄ•ka zpÄ›váÄ•ka... Potkávám pravého jeskynního muÄ¾e, vÄ›k neurÄ•itý, smysly postiÄ¾ené. Ukazuje mi pÄ›t beztvarych hub, prý jsou moc dobré. Bílé vousy má aÄ¾ do pasu. Putuju sama, se svými myšlenkami, jen já a fenka s muÄ¾ským jménem, které utopili uÄ¾ odrostlé štÄ›nÄ›. Majitel ji nepoutá, ohrady nemá, dala se pÄ™emluvit a doprovází mne. Mám totiÄ¾ strach z jiných psÄ™. Pod nohama se mi kutálí kameny ve vyschlém korytu, zdolávám sutiny, balvany, nízké tuhé keÄ™e a trny. KoneÄ•nÄ› stanu na vrcholu, pode mnou se rozevírá nekoneÄ•ná hlubina, dech se mi tají, moÄ™e je tak hluboko pode mnou, nemohu z toho pohledu dýchat. Nedaleko se prý vloni zÄ™ítla turistka. Stojím nad propastí a pÄ™emýšlím, jestli bych dopadla do vln nebo se dÄ™ív roztÄ™íštila o skály. V ruinách domu se uhnízdil malíÄ™, obrazy maluje krásné, Ä™ekla bych ale, Ä¾e i jeho duše bloudí kdesi dál neÄ¾ u l v civilizaci. OstatnÄ› sám seknul se svou lukrativní pozicí a odjel sem, aby tu bydlel ve staré ruinÄ›, v dece v autÄ›, aby osmahl dohnÄ›da a vlasy mu zakryly tvÄ™. Nabídne mi nÄ›co k pití, vím, Ä¾e si musím Ä™íct jen o vodu. KdyÄ¾ ale v plechovce vidí komÄ™í larvy, vodu v nestÄ™eÄ¾eném okamÄ¾íku vylijí za záda. Jsem sama, nekoneÄ•nÄ› sama, pozoruju oblaka a kdy mi pÄ™eskoÄ•í, ne nadarmo Ä™íkají Italogé ostrovu „isola". Izolace, ale opojná, na „té druhé stranÄ›" je slyšet lákavé hlasy. Polední slunce je poÄ™ád ještÄ› nemilosrdné, moÄ™e na chvilku snesitelné. Jsem

sama a nahá jako zvíře... Najednou v dálce uvidím skákat po skaliskách nějakého zapomenutého hippie, co ho tu v osmdesátých zapomněli. Nevidí mě, je pořád daleko, vtisknu se do jámy mezi kameny, a po chvíli zmizí. Jeden nikdy neví. Amina